

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 158/2017
09.03.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 1667/13 од 20.04.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1440/2016 од 18.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 1667/13 од 20.04.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1440/2016 од 18.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 1667/13 од 20.04.2016. године, окривљени АА и ББ, оглашени су кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези члана 33. КЗ, за које су осуђени и то окривљени АА, на казну затвора у трајању од једне године и три месеца, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од девет месеци, коју ће овај окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, уз упозорење да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да се остатак казне затвора изврши у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени су обавезани да суду плате на име паушала износ од по 7.000,00 динара као и на име трошкова кривичног поступка износ од по 6.000,00 динара, затим Основном јавном тужилаштву у Врању на име трошкова кривичног поступка износ од по 3.000,00 динара као и на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника оштећеном ВВ износ од по 51.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећени ВВ је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1440/2016 од 18.01.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Стојан Илић из

разлога предвиђених одредбом члана 485. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати Основном суду у Врању на поновно суђење или да исте преиначи и окривљене ослободи од оптужбе да су извршили предметно кривично дело, као и да се одлучи да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда и окривљенима признају нужни издаци које су имали у овом поступку. Бранилац је предложио да се одложи почетак издржавања казне затвора до одлуке по захтеву.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљених АА и ББ у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено због чега је дошло до повреде кривичног закона када је суд нашао да се у радњама окривљених стичу елементи кривичног дела тешка телесна повреда у вези члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика. У вези са тим бранилац окривљених у захтеву наводи да је суд погрешно утврдио чињенично стање јер је прихватио исказ сведока оштећеног ВВ и сведока ГГ не дајући веру одбрани окривљених која је јасна, логична и уверљива, при чему је пропустио да цени противзаконито понашање оштећеног у конкретном случају. Према наводима захтева, суд је правилно утврдио да је пре критичног догађаја дошло до сукоба између окривљеног АА и оштећеног ВВ, тако да је оштећени повреде које је описао у свом исказу могао задобити и у тучи приликом првобитног сукоба са окривљеним АА који се због својих повреда није обраћао лекару, због чега у радњама оштећеног постоје елементи насилничког понашања што је суд требало да цени у контексту примене института нужне одбране или евентуално њеног прекорачења. Када је у питању окривљени ББ, бранилац у захтеву указује да у току поступка није доказано да је овај окривљени извршио предметно кривично дело а једина чињеница која га повезује са критичним догађајем је та што је рођени брат окривљеног АА.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљених цени одбрану окривљених и изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везане за предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљених, који закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из таквих чињеничних закључака даје сопствену верзију критичног догађаја различиту од оне описане у изреци побијане првостепене пресуде, због чега бранилац окривљеног иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву указује и то да је суд, уколико је закључио да су одбране окривљених у супротности био у обавези да на то укаже по службеној дужности и окривљенима наложи да сваки себи ангажује браниоца, па је следствено томе, тиме што је окривљене заступао заједнички бранилац повређено право на одбрану окривљених и на тај начин учињена битна повреда одраба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 73. ЗКП.

Бранилац у захтеву наводи да су побијане пресуде нејасне и неразумљиве, противречне себи и разлозима при чему нижестепени судови нису дали довољно разлога о одлучним чињеницама којим наводима се, по налажењу овог суда указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити је због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених АА и ББ, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**

За тачност отправа
Управитељ писарнице
Марина Антонић